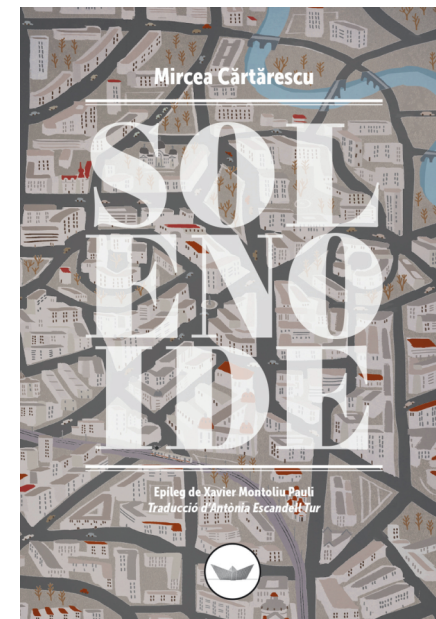

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Solenioide de Mircea Cartarescu

Dimarts 28 de gener
a
2/4 de 7 de la tarda

'Solenoides': això que anomenen realitat per Enrique de Hériz

Amb un afany que només ara comença a premiar el públic (i que justificaria per si mateix l'existència de tot un projecte editorial), Impedimenta ha anat publicant, gairebé amb periodicitat anual, el gruix de l'obra de Mircea Cartarescu: Nostalgia, Lulu, Las bellas extranjeras, El ojo castaño de nuestro amor, El Levante. Aquí hem parlat de totes, o gairebé. Una entrega rere l'altra arribaven acompanyades de la rumorologia habitual: autor de culte, sòlid candidat al Nobel, màxim referent de la literatura romanesa contemporània, gran intel·lectual europeu. Ara, aquesta vegada amb la companyia de l'editorial Periscopi en llengua catalana, apareix Solenoide amb una nova etiqueta: obra mestra, diuen.

Llegim-ho. El narrador i protagonista, anònim, és un jove poeta romanès que veu truncada la seva trajectòria quan la comunitat poètica destrossa la presentació de la seva primera obra, La Caiguda. El fracàs el condemna a una existència grisa com a professor de romanès en un institut trist de barri i l'obliga a renunciar a la seva carrera literària, encara que no per això deixa de mantenir el registre escrit del que ell anomena les seves «anomalies»: un diari de somnis, malsons, anhels i al·lucinacions. Sabem que Cartarescu va tenir un inici fulgurant amb un llibre poètic anomenat La caïda. La duplicitat, una presència ubiqüa en totes les seves obres, es manifesta encara més aquí. El mateix text s'escindeix aparentment en dos: la rutina diària i l'al·lucinació nocturna; el pla quotidià de l'escola i el pla exuberant del que és mental. No són les conegudes «dues cares» de la realitat. Cartarescu no simplifica, escriu des del plec, des de l'esquerda que comunica aquestes dues cares. Així respon al desafiament de la literatura contemporània, que ja no busca descriure la realitat, sinó suplantar-la.

MAGMA MENTAL

Si s'ha tornat impossible parlar de Cartarescu sense mencionar referents com Joyce, Kafka, Borges o Pynchon és perquè, com ells, nodreix les seves històries en el magma confús de la realitat mental. I si Solenoide arriba precedida pel rum-rum d'obra mestra és perquè aconsegueix imantar en un sol univers narratiu tot el que ja despuntava en les seves obres anteriors. Les més de 200 pàgines dedicades al Bucarest de l'era comunista constitueixen per si mateixes una novel·la realista inoblidable; el dietari de somnis i al·lucinacions s'endinsa en la millor tradició de la postmodernitat; el Cartarescu més experimental barreja gèneres i estils i fins i tot s'atreveix a repetir la mateixa paraula, «auxili», un total de 488 vegades seguides. Com tota obra del seu autor, Solenoide té dimensions filosòfiques, líriques, estètiques i oníriques, totes al servei d'una poderosa, i a vegades extenuant, maquinària novel·lística: amb (o, més ben dit, contra) l'excusa de la rutinària vida del mestre de barri, assistim al deliri de la secta piquetista, mobilitzada en protesta contra la mort; a la fixació amb insectes i paràsits; a l'obsessió forense de Minovici; a l'amor, i una mica de sexe, amb Irina. Tot plegat magnetitzat, com en el solenoide del títol, per una idea recurrent en l'obra de Cartarescu: la recerca d'una salvació que només es pot donar en el pla de l'ètica i manifestar-se en el de l'estètica.

HÉRIZ, Enrique de. 'Solenoides': això que anomenen realitat : La novel·la definitiva d'un gran autor consolidat com a referent europeu. [en línia]. A: Barcelona : El Periódico, 2018. <<https://www.elperiodico.cat/ca/oci-i-cultura/20180130/cartarescu-solenoides-critica-6589009>>